

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 19 września 2018 roku nr (...) Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. na podstawie art. 6b ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 3, art. 4 ust. 3 i art. 6b ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 1172 z późn. zm.) zaliczył U. K. do lekkiego stopnia niepełnosprawności z przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolami 05-R, 02-P i 07-S do dnia 31 maja 2020 roku. Ustalono, że stopień niepełnosprawności datuje się od dnia 13 grudnia 2010 roku, a początku niepełnosprawności nie da się ustalić. U. K., według treści orzeczenia, nie wymaga konieczności stałej i długotrwałej opieki czy pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jednocześnie ustalono, iż nie dotyczą jej przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r., poz. 1990 z późn. zm.). W uzasadnieniu Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. wskazał, iż po analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy oraz po przeprowadzeniu bezpośredniego badania podmiotowego i przedmiotowego wnioskodawczyni, aktualny stan zdrowia U. K. kwalifikuje ją do zaliczenia do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Ze względu na stopień niepełnosprawności nie jest uprawniona do uzyskania karty parkingowej. Naruszenie sprawności organizmu rokuje poprawę w związku z tym, orzeczenie wydaje się na czas określony do dnia 31 maja 2020 roku.

W dniu 22 stycznia 2019 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. uchylił zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej ustaleń zawartych w punktach II i III i orzekł, że symbolami przyczyny niepełnosprawności wnioskodawczyni są 05-R i 07-S oraz że orzeczenie wydaje się na stałe.

U. K. odwołała się od powyższego orzeczenia do sądu.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 lipca 2020 r. wydanym w sprawie o sygn. akt X U 286/19 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie skarżącej (pkt 1) oraz przyznał i nakazał wypłacić adwokatowi Ł. H. od Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 166,05 (sto sześćdziesiąt sześć i 05/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu, w tym kwotę 31,05 (trzydzieści jeden i 05/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń:

U U. K. rozpoznano zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z wielopoziomowymi dyskopatiami z zespołem bólowym bez jawnych bólowych objawów uszkodzenia korzeni rdzeniowych. Brak jest podstaw do orzekania niepełnosprawności wnioskodawczyni zgodnie z kodem 10-N, czyli z przyczyn neurologicznych. Z przedstawionej dokumentacji leczenia wnioskodawczyni nie wynika, że rozpoznawano u niej objawy uszkodzenia układu nerwowego.

U wnioskodawczyni rozpoznano także nadciśnienie tętnicze kontrolowane farmakologicznie, (...) przewlekłą obturacyjną chorobę płuc oraz chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z okresowym zespołem bólowym, w związku z czym u wnioskodawczyni stwierdza się lekki stopień niepełnosprawności, gdyż pomimo występowania odwołującej się kardiologiczno-internistycznych jednostek chorobowych, jest ona obecnie w dość dobrym ogólnym stanie zdrowia oraz nie była kwalifikowana do inwazyjnych zabiegów kardiologicznych oraz brak jest danych na rozpoznanie zaawansowanej niewydolności serca. U wnioskodawczyni nie stwierdza się schorzeń internistyczno-kardiologicznych uzasadniających wyższy stopień niepełnosprawności.

Z punktu widzenia psychiatrii u wnioskodawczyni rozpoznano organiczne zaburzenia nastroju i organiczne zaburzenia osobowości, jednak wnioskodawczyni nie jest z tego powodu osobą niepełnosprawną. Od stycznia 2018 roku stan psychiczny U. K. jest ustabilizowany, leczenie jest ustalone i powoduje stabilizację nastroju.

U U. K. stwierdzono objaw szczytowy kręgosłupa ujemny, wyrostki kolczyste kręgów lekko tkliwe w zakresie L2-L5, objaw L. 'a obustronnie ujemny, ruchomość kręgosłupa znacznie obniżona zarówno na odcinku Th-L-S jak i w odcinku szyjnym, ruchy biodra ograniczona oraz kolano lewe z wyczuwalnym „trzeszczeniem” przy ruchach. Dolegliwości ze strony układu narządu ruchu, na które cierpi wnioskodawczyni ograniczają sprawność organizmu obniżając w istotny sposób zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do osób o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością fizyczną i powodują u wnioskodawczyni ograniczenia w wykonywaniu ról społecznych. Powoduje to lekki stopień niepełnosprawności zgodnie z kodem 05-R od daty złożenia wniosku na stałe.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie przedstawionej dokumentacji, oraz na podstawie opinii biegłych lekarzy specjalistów: z zakresu neurologii, kardiologii, ortopedii i psychiatrii, po stwierdzeniu, że wnioski wszystkich powiązanych ze sobą opinii były zgodne i wzajemnie uzupełniały się w kwestii ustalenia stopnia niepełnosprawności wnioskodawczyni, a ich ostateczny kształt (po uzupełnieniu opinii) pozwolił na poczynienie stanowczych ustaleń faktycznych w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sporządzone w niniejszej sprawie opinie są – zdaniem Sądu meriti - przekonujące, cechują się spójnością, logiką i analitycznością wywodów, zostały sporządzone przez lekarzy będących biegłymi sądowymi, mającymi wieloletnie doświadczenie zawodowe i dającymi rękojmię sporządzenia opinii zgodnie z zasadami sztuki.

Sąd I instancji podkreślił, że podstawą zakwestionowania opinii nie może być fakt, iż treść wydanej w sprawie opinii nie jest zbieżna z zapatrywaniem oraz stanowiskiem w sprawie danej strony. Innymi słowy, nie można kwestionować opinii tylko dlatego, że de facto strona nie jest zadowolona z opinii przedstawionej przez dotychczasowego biegłego; jak słusznie wskazuje się w judykaturze, opowiedzenie się za odmiennym stanowiskiem oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona kwestionująca (tak m. in.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2013 roku w sprawie III AUa 1180/12, LEX 1294835; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 lutego 2013 roku w sprawie I ACa 76/12, LEX 1312019); zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem, przyczynami mogącymi przemawiać za koniecznością uzyskania dodatkowej opinii od innego biegłego są na przykład nielogiczność wyciągniętych przez niego wniosków, zawarcie w opinii sformułowań niekategorycznych, niejednoznacznych czy też brak dostatecznej mocy przekonywającej opinii (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2013 roku w sprawie I ACa 980/12, LEX 1293767; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 kwietnia 2013 roku w sprawie I ACa 148/13, LEX 1313335).

W oparciu o wnioski opinii biegłych z zakresu ortopedii i neurologii, w kompleksowy sposób oceniające stan zdrowia wnioskodawczyni z punktu widzenia zaburzeń związanych z układem ruchu, Sąd meriti ocenił, że dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurochirurga oraz biegłych kardiologa, specjalisty z zakresu kardiologii i chorób wewnętrznych, neurologa, psychiatry i ortopedy innych niż biegli, którzy wydali opinie w sprawie, o co wnosił pełnomocnik wnioskodawczyni, było zbędne z punktu widzenia zupełności materiału dowodowego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, a przeprowadzanie w sprawie dalszych czynności dowodowych prowadzić będzie jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. Wobec tego Sąd ten pominął te dowody w oparciu o dyspozycję art. 2352 § 1 pkt 2 i 5 k.p.c.

Na podstawie tak dokonanych ustaleń Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie jest niezasadne.

Wskazał, że kryteria zaliczania do poszczególnych stopni niepełnosprawności określa ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1172 z późn. zm.); zgodnie z art. 1 ustawa ma zastosowanie do osób niepełnosprawnych, tj. osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności o których mowa w art. 3 tej ustawy (art. 1 ust. 1), bądź orzeczeniem o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy na podstawie odrębnych przepisów (art. 1 ust. 2), bądź orzeczeniem o niepełnosprawności wydanym przed 16 rokiem życia (art. 1 ust. 3).

Sąd a quo wskazał także, że zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: znaczny, umiarkowany i lekki; orzeczenie ustalające stopień niepełnosprawności stanowi także podstawę do przyznania ulg i uprawnień na podstawie odrębnych przepisów (art. 3 ust. 2); na podstawie art. 4 ust. 3 powołanej powyżej ustawy do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne; stosownie z art. 4 ust. 2 ww. ustawy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

W ocenie Sądu meriti - w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności, poza ustalonym stopniem niepełnosprawności wskazuje się symbol przyczyny niepełnosprawności, okres na jaki orzeczono stopień, datę lub okres powstania niepełnosprawności, datę lub okres powstania ustalonego stopnia niepełnosprawności oraz wskazania, o których mowa w art. 6b ust. 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych; wskazania te dotyczą w szczególności: odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości danej osoby; szkolenia, w tym specjalistycznego; zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej; uczestnictwa w terapii zajęciowej; konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby; korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki; konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym.

Standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego, umiarkowanego i znacznego stopnia niepełnosprawności określają § 29 - § 31 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2018 r., poz. 2027).

Zdaniem Sądu I instancji przy kwalifikowaniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności uwzględnia się naruszenie sprawności organizmu powodujące czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia, w okresach wynikających ze stanu zdrowia albo częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, tj. powodujące konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 30 pkt 1-2 w zw.z § 29 ust. 1 pkt 3 ww. Rozporządzenia); przy zaliczaniu do lekkiego stopnia niepełnosprawności uwzględnia się zaś naruszoną sprawność organizmu powodującą istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu. Przy tym możliwość kompensacji ograniczeń oznacza wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (§ 31 ust. 1 pkt 1-2 i ust. 2 ww. Rozporządzenia); przy kwalifikowaniu do stopni niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu oraz symbol przyczyny niepełnosprawności (§ 32 ww. Rozporządzenia). Ustalając

orzeczony stopień niepełnosprawności organ orzekający określa również jego charakter czasowy. Zgodnie z § 3 ust. 4 ww. Rozporządzenia naruszenie sprawności organizmu uważa się za: trwałe (stałe) - jeżeli według wiedzy medycznej stan zdrowia nie rokuje poprawy (pkt 1) albo okresowe - jeżeli według wiedzy medycznej może nastąpić poprawa stanu zdrowia (pkt 2). Stopień niepełnosprawności osoby zainteresowanej orzeka się na czas określony lub na stałe (§ 3 ust. 5).

Sąd Rejonowy podkreślił, że niepełnosprawność nie jest tożsama z niezdolnością do pracy, w przypadku orzekania o niepełnosprawności uwzględnia się zarówno zdolność osoby do świadczenia pracy, jak i do pełnienia ról społecznych właściwych dla jej wieku i sytuacji życiowej.

Podniósł, że w toku niniejszego postępowania wnioskodawczyni podnosiła, że występujące u niej dolegliwości zdrowotne kwalifikują ją do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sąd meriti zważył, uwzględniając całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, że U. K. w rozumieniu powołanej ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim. Jest sprawność organizmu jest niewątpliwie naruszona i powoduje w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do osób zdrowych, a nadto ogranicza możliwości wnioskodawczyni w pełnieniu ról społecznych, jednakże U. K. nie wymaga pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, jej zdolność do samodzielnej egzystencji nie jest ograniczona, a nadto nie jest niezdolna do jakiegokolwiek pracy. Należy również zaznaczyć, że ocena stanu zdrowia wnioskodawczyni w postępowaniu odwoławczym od orzeczenia o niepełnosprawności dokonywana jest na dzień wydania zaskarżonego orzeczenia; jeśli zatem ujawnią się w przyszłości nowe schorzenia bądź nastąpi z medycznego punktu widzenia zaostrzenie obecnie występujących schorzeń, U. K. może ponownie ubiegać się o orzeczenie o stopniu niepełnosprawności w oparciu o aktualny stan zdrowia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji uznał, że nie ma podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. poprzez zaliczenie U. K. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, o co wnosiła. Wobec tego odwołanie podlegało oddaleniu stosownie do treści art. 47714 § 1 k.p.c.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się przez adwokata ustanowionego z urzędu Sąd orzekł zgodnie z dyspozycją art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1184 z późn. zm.), który stanowi, że koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Ich wysokość odpowiada 1,5-krotności opłaty powiększonej o wartość podatku od towarów i usług, zgodnie z § 2 w zw. § 4 ust. 2 i 3 i § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. . w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18). Podwyższenie stawki opłaty za pomoc prawną uzasadnione było ponadprzeciętną aktywnością pełnomocnika z urzędu, przejawiającą się w czynnym udziale w rozprawie oraz składaniu w toku postępowania pism procesowych wyróżniających się wysokim poziomem merytorycznym.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżyła wnioskodawczyni reprezentowana przez pełnomocnika.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1.naruszenie przepisów postępowania tj. art.233 k.p.c. , art.227 k.p.c. , art. . (...) § 1 i § 2 k.p.c. oraz art.6 k.c. polegające na jednostronnej , dowolnej , a nie swobodnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego , sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, która skutkowała bezzasadnym przyjęciem , iż U. K. jest osobą niepełnosprawną w stopniu wyłącznie lekkim, podczas gdy z zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, opinii biegłych (które winny być ocenione łącznie, a nadto które zostały zaakceptowane przez Sąd pomimo składanych do ich treści zastrzeżeń) oraz zeznań U. K. wynika, że jest ona osobą schorowaną, cierpiącą z powodu wielu dolegliwości

zdrowotnych, które w istotny sposób rzutują na jej bieżące funkcjonowanie , czynią ją osobą niepełnosprawną w stopniu co najmniej umiarkowanym;

2.naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 3 ust.2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w zw. z rozporządzeniem Ministra Gospodarki , Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności poprzez jego niezastosowanie w sytuacji , gdy ze zgromadzonych w sprawie dowodów wynika ,że skarżąca powinna zostać zakwalifikowana co najmniej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności;

3.naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 4 ust. 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w zw. z rozporządzeniem Ministra Gospodarki , Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności poprzez jego zastosowanie i w konsekwencji oddalenie odwołania w sytuacji , gdy w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do uznania skarżącej za osobę niepełnosprawną w stopniu co najmniej umiarkowanym.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji w całości poprzez uwzględnienie odwołania i ustalenie, że jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu oraz o przyznanie pełnomocnikowi skarżącej zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej jej z urzędu według norm przepisanych, które to koszty nie zostały opłacone w całości ani w żadnej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela w całości i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jako znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak również akceptuje dokonaną przez tenże Sąd prawidłową ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego bez konieczności ponownego przytaczania (art. 387 § 2¹ KPC).

W ocenie Sądu odwoławczego zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i nie narusza dyspozycji powołanych przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego i procesowego.

Przechodząc do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności konieczne jest odniesienie się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do zarzutów dotyczących zastosowania prawa materialnego, ponieważ jego właściwe zastosowanie jest możliwe jedynie na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego.

W świetle art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Zgodnie zaś z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Wbrew zarzutom strony apelującej Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c., który stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Natomiast skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych tj. w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego. Zatem dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości bowiem konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie

im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002 r., sygn. akt II CKN 817/00).

Poprawność rozumowania sądu powinna być możliwa do skontrolowania, z czym wiąże się obowiązek prawidłowego uzasadniania orzeczeń ((...) § 1 k.p.c.). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, iż Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest - wbrew twierdzeniom apelującego - prawidłowa. Sąd pierwszej instancji odniósł się do wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i okoliczności sprawy. Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący, przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, własną analizę zgromadzonego materiału dowodowego.

Sąd odwoławczy podziela ocenę Sądu Rejonowego w zakresie uznania wydanych w sprawie opinii za wiarygodne, rzetelne i fachowe i dokonaną przez ten Sąd ocenę stanu zdrowia ubezpieczonej w aspekcie niespełnienia kryteriów określonych w § 30 - § 31 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (tj. Dz.U. z 2018, poz. 2027).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swojego rozstrzygnięcia opinie biegłych lekarzy z zakresu neurologii, kardiologii, ortopedii i psychiatrii.

Analiza wskazanych opinii pozwala na stwierdzenie, iż biegli w sposób logiczny i przekonujący uzasadnili swoje stanowisko wyraźnie stwierdzając, iż u wnioskodawczyni występuje lekki stopień niepełnosprawności. Zauważyć należy, iż biegli bezpośrednio odnieśli się do rozpoznanych u wnioskodawczyni schorzeń i szczegółowo, spójnie oraz logicznie przedstawili wnioski końcowe. Przedstawione konkluzje są kategoryczne, a ich uzasadnienie przedstawione zostało w sposób przystępny i zrozumiały. Biegli są doświadczonymi specjalistami z dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonej, a poziom ich wiedzy i sposób umotywowania orzeczenia powoduje, iż brak jest podstaw do kwestionowania wydanych w sprawie opinii.

Zgodnie z wyrażoną w art. 6 k.c. zasadą ciężaru dowodowego w procesie cywilnym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Procesowe ujęcie tej zasady zawiera art. 232 k.p.c. zd. 1 wskazujący, iż strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepis art. 6 k.c. wyraża dwie ogólne reguły: pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułę, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza "zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu" jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt, bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga, stanowi "ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu", od której wyjątki wskazywać mogą niektóre przepisy szczególne. Ta druga, wskazana w art. 6 k.c., "ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu", jest regułą w znaczeniu materialnym, wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym (kto powinien przedstawiać dowody). Niczym nieusprawiedliwiona

bezczynność strony w zakresie inicjatyw dowodowych przynieść może natomiast ujemny dla niej skutek związany ze stanem nieudowodnienia powoływanych faktów (por. wyrok z dnia 7 marca 2012 r. II PK 155/11 LEX nr 1271587).

Dokonana zatem przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego w powyższym zakresie uwzględniająca wszystkie aspekty sprawy, okoliczności, twierdzenia i zaprezentowane dowody. Jest ona więc wszechstronna, zgodna z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania, a zatem odpowiada wymogom, jakie stawiają jej przepisy art. 233 i 327¹ § 1 k.p.c., i jako mieszcząca się w granicach swobodnej oceny dowodów zasługuje na akceptację Sądu II instancji tak jak i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne tegoż Sądu.

Sąd I instancji nie dopuścił się więc uchybień procesowych, które miałyby wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a zaskarżony wyrok odpowiada wskazanemu w jego uzasadnieniu prawu materialnemu i nie narusza żadnego ze wskazanych w apelacji strony pozwanej przepisów tego prawa. Dochodząc do poprawnych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy w konsekwencji dokonał prawidłowej subsumcji prawnej.

Apelacja sprowadza się zatem do nieskutecznej polemiki z trafnym stanowiskiem Sądu Rejonowego, prezentując odmienną ocenę materiału dowodowego i wykładnię powołanych wyżej przepisów prawa, której Sąd II instancji nie podziela, akceptując stanowisko Sądu I instancji.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi w oparciu o art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni przez pełnomocnika z urzędu Sąd uwzględniając nakład pracy pełnomocnika z urzędu orzekł na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 68) podwyższając należne koszty o podatek VAT (pkt 2 sentencji wyroku).

SSO Iwona Matyjas SSO Paulina Kuźma SSO Agnieszka Gocek

S.B.